இறைவன் பக்திக்கு மட்டுமே வசப்படுவான். அதனால்தான், மாயை அச்சம் கொண்டு அவனை நெருங்க முடியாது தள்ளி நிற்கிறது.

எவன் ஒருவனிடம், உள்ளத்தில் ஒப்புயர்வற்ற, வேறொன்றைச் சாராத, தடுமாற்றமில்லாத இறையன்பு உள்ளதோ, அங்கே மாயை நாணமுற்று நிற்கிறது. அன்னாரை நெருங்க அஞ்சுகிறது. இதனை நன்கு ஆராய்ந்த அறிஞர்களான முனிவரர்கள் கூட, ஞானத்தில் நாட்டம் செலுத்தாது அனைத்து இன்பங்களையும் வழங்கும் பக்தியை வேண்டி நிற்கின்றனர். இந்த உண்மை பலருக்கும் புலப்படுவதில்லை. இதன் உண்மையை உணர்ந்தார்க்குக் குழப்பம் என்பது கனவிலும் இல்லை.

கருடனே! ஞானத்திற்கும், பக்திக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாட்டை, இதுவரை நீ கேட்டிராத ஒருகதை கூறி விளக்குகின்றேன். நான் கூறப் போவது உணர வல்லதே அன்றி முற்றிலும் சொற்களுக்குள் கட்டுப்படாது.

மாயையின் வலிமை

உண்மையில் ஜீவாத்மா எனப்படும் உயிர் பரமாத்மாவாகிய இறைவனின் ஒரு கூறேயாகும். எனவே உயிரும், இறைவனைப் போல் அழிவற்றது. உணர்வுள்ளது. அழுக்கற்றது. மகிழ்ச்சி நிறைந்தது. ஆனால், இந்த உயிர் பிறவி எடுத்த பின் மாயையில்

சிக்குண்டு, கிளிப் போலவும், குரங்குப் போலவும் மாயையால் ஆட்டிப்படைக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு உணர்வற்ற மாயையும், உணர்வுள்ள உயிரும் ஒன்றை ஒன்று பிணைத்துக் கொண்டு நிற்கின்றன. ஆயினும், இவற்றை அவிழ்த்து வேறுபடுத்துவது மிகவும் கடினமாக இருக்கிறது. மாயையிடம் சிக்குண்ட உயிர் சம்சார சாகரத்தில் சிக்குண்டு விடுகிறது. விடுபடவும் முடிவதில்லை. உயிர் சுகப்படுவதும் இல்லை. வேதங்களும், புராணங்களும் பல வழி முறைகளை எடுத்துரைத்தும், இவற்றைப் பயன்கொண்டு மாயையின் கட்டை உதறி எறிவாரைக் காண முடிவதில்லை. கட்டுகள் மேலும் மேலும் இறுகிக் கொண்டே போகின்றன.

வியப்பூட்டும் விளக்கம்

உயிரின் அறியாமை மேலும் மேலும் மிகுந்து கொண்டே போவதால், முடிச்சு இருக்குமிடமே இன்னது என்பது மாயை இருளில் புலப்படாது போகிறது. கட்டு இருப்பதையே உணராத உயிரால் எங்கே அதிலிருந்து விடுபட முயற்சி மேற்கொள்ள இயலும்?

இதற்கு என்னதான் தீர்வு? உயிர் மாயையை உதறி இன்புறுவது எப்படி? எப்போது என்ற ஐயம் நம்முள் எழுகிறது. காகபுஜண்டர் ஓர் அற்புதமான உருவகம் ஒன்றை நம் முன்னே நிறுத்துகிறார். தத்துவ விசாரணையை, உலகியல் பொருள்களோடு

இணைத்து உருவகப் படுத்தப்பட்டுள்ள இந்த நீண்ட பகுதி, கற்பாரைப் பெரிதும் வியப்பில் ஆழ்த்த வல்லது. நீண்ட உருவகப் பகுதியாயினும், சிறிதும் குழப்பமின்றித் தத்துவ விளக்கம் தரும் துளசிதாசரின் புலமைத்திறம் நம்மை வியப்பாக்குகிறது.

உயிருக்கும், மாயைக்கும் இடையே விழுந்த அவிழ்க்க முடியாத முடிச்சை இறைவன் ஓரொருகால் வழங்கும் நல்ல வாய்ப்புக்களைப் பயன்படுத்தினால் அவிழ்க்கும் வாய்ப்பு அமையும்.

ஒரு பசுவின் கதை

ஆன்மாவின், உள்ளத்தின் உள்ளே, சத்துவகுணம் நிறைந்த உண்மையான சிரத்தை என்ற பசு வந்து சேர வேண்டும்.

வேதங்கள் கூறுகின்ற ஜபங்கள், தபங்கள், நியமங்கள் முதலியவற்றின் வழித் தோன்றும் செயற்பாடுகள் என்ற பசும்புல்லை அது மேய்தல் வேண்டும்.

அப்படி மேய்ந்து சிறந்த பசுவின் வயிற்றிலிருந்து ஆத்திகமனப்பாங்கு என்ற கன்று பிறக்கும்.

கன்றினை ஈன்ற அப்பசுவின் பின் கால்களைப் பற்றின்மை என்ற கயிற்றால் அணைய வேண்டும். நம்பிக்கை என்ற பாத்திரத்தில், தன் வயப்பட்ட மனம் என்ற இடையன் முயன்றால், தர்மம் என்ற பாலைக் கறக்க இயலும்.

தர்மம் என்பதும் பக்தியும் ஒன்றே! எனவே, அப்பாலை, விருப்பமற்ற மனநிலை என்ற தீயின் துணைக்கொண்டு காய்ச்ச வேண்டும். பொறுமை, மனநிறைவு என்ற காற்றின் துணையோடு அதனை ஆறவைத்து, அதன்மேல் படரும், தைரியம், மனவடக்கம் என்ற பாலாடையை எடுத்து, மனத்தெளிவு என்ற பானையில் இட்டு, தத்துவ விசாரணை என்ற மத்து, புலன் அடக்கம் என்ற தூண், உண்மையும், இனிமையும் நிறைந்த சொல் என்ற கடையும் கயிறு இவற்றின் துணையோடு கடைந்தால், குற்றமற்ற, இனிய தூய்மையான வைராக்கியம் என்ற வெண்ணெய் வெளிப்படும். அதனை யோகம் என்ற தீயைமூட்டி, நன்மை தீமை என்ற கருமங்களை விறகாக இட்டுக் காய்ச்சினால் மமதை என்ற அழுக்கு மேல்வரும். அதனை அகற்றினால் வரும் நெய்யை உறுதி கொண்ட அறிவால் குளிர வைத்தால் விழுதாக வரும்.

நெய்தீபம் உருவகம்

தத்துவ ஞானம் என்ற அந்தக் கெட்டிப்பட்ட நெய்யை, மனம் என்ற விளக்கில் நிரப்பி, விருப்பு வெறுப்பற்ற மனநிலை என்ற திரியைப் பதிய வைத்து, அதனுடன், விழிப்பு, கனவு, உறக்கம் முந் நிலைகளையும் மற்றும் சத்துவம், ராஜசம், தாமசம் என்ற முக்குணங்களையும் சேர்த்துத் திரித்து, நான்காவது நிலையாகிய சமாதி என்ற திரியோடு உறுதியாக நிறுத்த வேண்டும். இத்திரிகளில்

விஞ்ஞானம் என்ற ஒளியை ஏற்ற வேண்டும். அப்போது அத்தீபத்தை அணைக்க வரும் மதம் முதலியன விட்டில் பூச்சிகள் போல அழியும். அப்போது பரம்பொருள் என்ற பேரொளி நிலைத்து நிற்கும். அதுவே, ஞானத்தின் தளிராகும். அச்சுடரொளியில் ஆன்ம அனுபவம் என்ற ஒளிக்கீற்றுகள் பிறக்கும். உலகியலுக்குக் காரணமான வேற்றுமை என்ற பிரமை நீங்கும். தீபம் ஏற்றப்பட்ட உடனேயே அஞ்ஞானம், மயக்கம் முதலிய இருள்கள் ஓடி ஒளியும். அந்தத் தத்துவ ஞானம் என்ற ஒளி, ஆன்ம அனுபவம் என்ற ஒளியைப் பெற்று, இதயம் என்ற வீட்டில் அமர்ந்து, அங்குள்ள உணர்வற்றதோடு, உணர்வுடையதற்கு ஏற்பட்ட முடிச்சை அவிழ்த்து விடும். அம்முடிச்சு அவிழ்ந்து மாயை அகற்றப்பட்டால் ஜீவன் நிம்மதி அடையும். ஆயினும் அம்முடிச்சு அவிழும் நேரத்திலும் மாயை பல இடையூறுகளைச் செய்து விட்டே அகலும்.

ஏமாற்றும் மாயை

கருடனே! உயிர் மாயையின் கட்டறுத்து நிம்மதி பெறமுயலும் வேளையில் மாயை ஆசைக் காட்டி மோசம் செய்ய முற்படும். நினைத்த எண்ணங்கள் நிறைவேறச் செய்யும். நுட்பமான பொருளைப் பெரிதாகத் தோன்றச்செய்து ஏமாற்றும். கலை வலிமையோடு, கபடம் கொண்டு நெருங்கி வந்து முந்தானையை வீசி ஞான தீபத்தை அணைக்க முயலும். அப்போதெல்லாம் புத்தி எச்சரிக்கையுடன்

இருந்து, மாயை காட்டும் சித்திகள் உண்மையான மகிழ்ச்சி தருவன அன்று என்று ஒதுங்கி, மாயையின் இடையூறுகளிலிருந்து தப்பினால் பிறகு தெய்வங்கள் வந்து இடையூறு செய்யும்.

ஐம்பொறி வாயில்களான புலன்களின் சாளரங்களில் அந்தந்தப் புலன்களுக்குரிய இந்திரன் முதலிய அதிதேவதைகள் அமர்ந்திருப்பர். புலன்கள் விரும்பும் போகப்பொருள்கள் வந்து தட்டும்போது இவர்கள் பிடிவாதமாகச் சாளரங்களின் கதவுகளைத் திறந்து விடுவர். அக்காலை வேகமாக உள்ளே நுழையும் புலன் நுகர்வுகளாகிய பெருங்காற்றால் தத்துவ ஞானம் என்ற தீபம் அணைந்து விடுகிறது. அவிழ்ந்த முடிச்சு மீண்டும் இறுகி விடுகிறது. உயிர் அனுபவம் என்ற ஒளி நீங்கி இருள் சூழ்கிறது. சிற்றின்பம் என்ற காற்றினால் புத்தி என்ற விளக்குத் தடுமாற்றமடைகிறது. புலன்களுக்கும், அவற்றின் அதி தேவதைகளுக்கும் தத்துவஞானம் பிடிப்பதில்லை. அவை சிற்றின்பத்தையே நாடுபவை. புத்தியைப் புலன் நுகர் பொருள்கள் சூழ்ந்து விட்ட பின் அந்த ஞான தீபத்தை மறுபடியும் யாரால் ஏற்ற முடியும்? எனவே, உயிர் மீண்டும் மாயையில் சிக்கிச் சம்சாரத் துன்பங்களில் ஆழ நேரிடுகிறது. இறைவனின் மாயை பொல்லாதது. அதை எளிதாகத் தாண்ட முடியாது.

ஞான நிலை அருமை

கருடனே! ஞானத்தைப் பற்றிக் கூறுவது கடினமானது. அறிவது அதனினும் கடினம். அதனைப் பற்றி நின்று சாதனை புரிவது மிகமிகக் கடினமானது. புழு நெளிந்து நெளிந்து போவதால் ஏற்படும் ஈரச்சுவடு சில நேரங்களில் ஓர் எழுத்துப்போல் தோன்றும். சில நேரங்களில் எதிர்பாராது ஞானம் வந்து விட்டாலும், அதை உறுதிப்படுத்துவதற்குத் தடைகள் பல முன் நிற்கும். ஞானமார்க்கம் என்பது கத்தியின் கூர்மையின் மேல் நடப்பது போன்றது. இதிலிருந்து வழுவுவது மிக எளிது. தடைகளைக் கடந்து, இந்த ஞானமார்க்கத்தில் முன்னேறுவார் இறைவன் உலகம் புகுவர். இந்தக் கைவல்யம் என்ற இறை உலகம் சேர்வது மிகக் கடினமானது என்று சாதுக்கள் கூறுவர். புராண, வேத, சாத்திரங்களும் இதனை உறுதி செய்யும். ஆனால் ஞானத்தால் எய்த இயலாத இந்த வீடு பேறு பக்தியினால், நாம் விரும்பாவிடினும் கூட பலவந்தமாக நம்மை வந்து எய்தும்.

பக்திச் சிறப்பு

தண்ணீர் தேங்குவதற்குப் பள்ளமான ஒரு நிலப்பகுதி வேண்டும். அதுபோல் வீடுபேறு என்னும் இன்பம், இறைபக்தி என்ற ஆதாரத்தில்தான் நிலைகொள்ள இயலும். இவ்வாறு அறிவுடையோர் இறைபக்தியைப் பற்றி நின்று வீடுபேற்றைக் கூட நாடமறுக்கின்றனர். பக்தியைப் பற்றி நிற்பதனால்

உலகியல் காரணமான அஞ்ஞானம் நாம் முயலாமலும், துன்புறாமலும் தானாகவே அழிந்து விடும். உதாரணமாக, நாம் நம் மகிழ்ச்சிக்காக உண்ணும் உணவை, நம் முயற்சி இல்லாமலேயே வயிற்றில் உள்ள நெருப்பு செரிக்கவைத்து விடுவது போலக் கொள்ளலாம்.

பக்தி உறுதிபெற...

பாம்புகளின் பகைவனே! 'நான் இறைவனின் தொண்டன்: இறைவன் என் பணிகளுக்கு உரியவன்' என்ற இந்த மனநிலை இல்லாது உலகியலைக் கடத்தல் இயலாது. வேண்டியவர்களுக்கு வேண்டுவனவற்றை, விரும்பியவாறு வழங்கும் சிந்தாமணிக்கு நிகரானது பக்தி. இதற்கு ஞானத்திற்கு உரைத்தது போல் தூண்டு கோல், நெய், திரி என்பன ஒன்றும் வேண்டாம். மதி மயக்கம் என்ற இயலாமை அதனை நெருங்காது. பேராசை என்ற காற்றுவீசி அந்த ஒளியை அணைக்க இயலாது. ஏனெனில் சிந்தாமணி சுயஒளி உள்ளது. பக்தி ஒளியில் அஞ்ஞான இருள் ஓடி மறைகிறது. மதம் முதலிய விட்டில்கள் தோன்றிய கணமே அழிகின்றன. உள்ளத்தில் பக்தி மட்டும் இருந்து விட்டால், காமம், கோபம், மதம் முதலிய தீமைகள் அண்ட முடியாது. பக்தி மிக்கவனுக்கு விடமும் அமுதமாகும். பகை நட்பாகும். மனநோய்கள் ஓடி ஒளியும். அன்பினால் இறைவன் அடியவர்கள் இறைவனிலும் சிறந்தவராகின்றனர். அடியவர் திருக்கூட்டம் பக்திப் பயிர் வளர்க்கத் துணை

நிற்கும். வைராக்கியம் என்ற கவசம் பூண்டு, ஞானம் என்ற வாள் எடுத்து மதம், பேராசை, மோகம் என்ற பகைவர்களைக் கொன்றால் பக்தி உறுதி பெறும்.

தத்துவ சாரம்

காகபுஜண்டரின் இந்த நீண்ட உபதேசத்தால் கருடன் தெளிவடைந்தான். அரிது முயன்று ஞானவழியில் பெறும் வீடு பேற்றைப் பக்தி வாயிலாக எளிதாக அடையமுடியும் என்ற உணர்வில் கருடன் தலைப்பட்டான். இரண்டு வழிகளுமே சிறந்தனதாம். அவரவர் தத்தம் ஆற்றல்களுக்கு ஏற்ற நெறிகளைத் தேர்ந்து கொள்ளத் தடை ஏதும் இல்லை. உள்ளன்பும், விடாமுயற்சியும், நம்பிக்கையும் கொண்டவர் எந்நெறி நின்றாலும் இறைவன் தாள் மலர்களைச் சென்று அடைதல் உறுதி. துளசி தாசர் காலத்தில் வடபாரதத்தில் நிலவிய தத்துவச் சிந்தனைகளின் சாரமாகக் காகபுஜண்டர்-கருடன் உரையாடல் அமைந்திருப்பதாகவே தோன்றுகிறது.

மனித குலப் பண்பாட்டுப் பதிவு

இந்திய மண்ணில் தோற்றங்கொண்ட இதிகாசங்களும், பெருங்காப்பியங்களும் வெறும் கதை சொல்லும் நோக்கம் மட்டும் கொண்டு எழுந்தன அன்று. அவை, மக்களின் கதை கேட்கும் ஆர்வத்தைப் பற்றி நின்று, மனிதகுலம் இம்மையில் அற நெறிவழாது வாழவும், மறுமையில் பற்றறுத்து

வீடுபெறவும் வழிகாட்டும் நோக்கத்திலேயே நடையிட்டுள்ளன. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் நிகழ்ந்த கதையும், கதை மாந்தர்களும், நம் இன்றைய வாழ்வோடு வேறுபட்டவர்கள். இருந்தும், அவை நம்மை ஈர்த்து நிற்பதற்கு அடிப்படை, அவற்றிடையே நம் தெய்வக்கவிஞர்கள் பொதிந்து வைத்துதிருக்கும் அறிவூட்டல்களே காரணங்களாகின்றன. மாறிவரும் வாழ்க்கைமுறையின் ஊடே, மாறாத மனித குலப்பண்புகளை இடைநிறுத்தியே, நம் முன்னோர் இலக்கியம் நடத்தி அமரவாழ்வு பெற்றனர். பிற்காலத்தில் எழுந்ததாயினும் துளசி ராமாயணமும், அறநெறி கூறுவதில் சற்றும் பின் தங்கிவிடவில்லை. துளசியின் மனித நேயத்தை, அறத்தின்பால் அவருக்கிருந்த பற்றுறுதியை விளக்கும் அரியபகுதியாக உத்தரகாண்ட நிறைவில் கருடன், காகபுஜண்டர் வினாவிடைப்பகுதி அமைகிறது.

அறநெறிகளின் வெளிப்பாடு

கதைப்போக்கில் அறம் உரைப்பது ஒருமுறை. அது தாய், தன் பாலோடு மருந்தினையும் இணைத்து வழங்குவது போன்றது. மருந்து என்ற நினைவே இல்லாது, மருந்து குழந்தை உட்சென்று நலம் விளைப்பது போல், கதைப் போக்கிலேயே கற்பாரை அறநெறியில் செல்ல வைப்பது அறிஞர் நிலை. இது ஓரளவு கல்வியறிவு உடையாருக்கு ஏற்றது. ஆயின், மிக்க அறிஞர்கள் நூலாசிரியரிடமிருந்து நேரடியான விளக்கங்களைப் பெறவே விரும்புவர். விருந்தில்

பலருக்கும் விருப்பமான பண்டங்கள் படைக்கப் படுவது போல், நல்ல நூல்களில் அவரவர் தேவைக் கேற்ற பகுதிகள் தாமே இணைந்திருக்கும். இவற்றைக் கவிஞன் கூற வந்த செய்திகளாகவே கொள்ளலாம். காப்பியத்தின் இடையே நிற்கும் கீதை, விதுரநீதி, அறக்கடவுள் - தருமன் உரையாடல் போல்வன கதை நிகழ்வுகளைக் கடந்து, கவிஞன் உரைக்க விரும்பிய அறநெறிகளின் வெளிப்பாடுகளாகவே கருதலாம். தமிழ்க் காவியங்களிலும் இந்தப் போக்கு இடம் பெற்றுள்ளது.

கருடன் கேட்ட வினாக்கள்

காகபுஜண்ட முனிவரே! கருணைமிக்கவரே! தங்களுக்கு என்பால் அன்பிருப்பது உண்மை என்றால், எளியேனைத் தாங்கள் தங்கள் அடியவனாக ஏற்றருள வேண்டும் என்று கூறிக் கருடன் பணிந்தான். மேலும், என் உள்ளத்தில் தங்கியிருக்கும் ஏழு வினாக்களுக்குத் தேவரீர் விடை இறுத்துத் தெளிவுறுத்த வேண்டும் என்றும் விண்ணப்பித்தான். காகபுஜண்டர் மகிழ்ந்து விடை கூற ஆயத்தமானார். கருடன் தன் ஐயங்களை வினாக்களாக்கிக் காகபுஜண்டர் முன் வைத்தான்.

1. எல்லாவற்றிலும் அரிதான பிறவி எது?
2. கொடிய துன்பம் யாது?
3. மேலான இன்பம் என்று எதனைக் கூறலாம்?

4. சாதுக்கள் மற்றும் துஷ்டர்களின் இயல்புகள் எப்படிப் பட்டவை?

5. வேதங்களில் கூறப்பட்ட மிகப்பெரிய புண்ணியம் எது?

6. மிகக் கொடிய பாவம் எது?

7. மனநோய்கள் எவை?

மாமுனிவரே! தாங்கள் எல்லாம் அறிந்தவர். தங்களுக்கு என்னிடம் பேரருள் உள்ளது. அருள் கூர்ந்து என் வினாக்களுக்கு விடை பகர்ந்து அருள வேண்டுமெனக் கருடன் பணிவுடன் வேண்டி நின்றான்.

காகபுஜண்டர் உளம் மகிழ்ந்தார். அன்பனே! மிகவும் கவனமாகவும், பக்தியுடனும் நான் கூறப்போகும் நீதிமொழிகளைக் கேட்டுக் கொள் என்று கூறிவிட்டு முனிவர் உரைக்கத் தொடங்கினார்.

மனிதப்பிறவியின் மாண்பு

எல்லாவற்றிலும் அரிதான பிறவி மானுடப் பிறவியேயாகும். மனிதப் பிறவிக்கு ஈடான பிறவி வேறு இல்லை. 'அரிது அரிது மானிடர் ஆதல் அரிது' என்றும் 'மனித்தப்பிறவியும் வேண்டுவதே' என்றும் அருளாளர்களும் உரைத்துப் போந்தனர். அசைவன-அசையாதன எனப் பகுக்கப்படும் உயிர்க்குலங்கள் அனைத்தும் மனிதப் பிறவியையே

வேண்டி நிற்கின்றன. இப்பிறவிதான் நரகம், சுவர்க்கம், மோட்சம் எல்லாவற்றிற்கும் படிக்கட்டாக உள்ளது. இதுவே மங்களமளிக்கின்ற ஞானம், வைராக்கியம், பக்தி எல்லாவற்றையும் நல்க வல்லது. இந்த அரிய மனிதப் பிறவியைப் பெற்றும் எவன் கேடுகளுக்கெல்லாம் மூலமான புலனுகர்ச்சியில் மட்டும் ஆசை கொண்டு அலைகிறானோ அவனெல்லாம் வைரக்கல்லை எரித்துவிட்டு, ஓட்டாஞ்சில்லைப் பொறுக்குபவனாகவே இருப்பான்.

கொடிய துன்பம்

உலகில் கொடிய துன்பம் என்பது ஏழ்மையே யாகும். ஏழ்மையை விடக் கொடிய துன்பம் உலகில் ஒன்றும் இல்லை. தமிழ் நூலாரும் 'கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது: அதனினும் கொடிது இளமையில் வறுமை' என்று இதனையே கூறியுள்ளனர்.

மேலான இன்பம்

மேலான இன்பம் தருவது நல்லோரிணக்கம் ஒன்று மட்டுமே. நல்லோர் இணக்கத்திற்கு ஈடான சுகம் உலகில் வேறு ஒன்றும் இல்லை.

சாதுக்கள் துஷ்டர்கள் இயல்பு

கருடனே! மனம், மொழி, மற்றும் மெய்களால் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்தலே சாதுக்களின் இயல்பு. அவர்கள் பிறர் பொருட்டுத் துன்பங்களைத் தாம்

ஏற்றுக் கொள்ளும் இயல்பினர். துஷ்டர்கள் என்பவர்கள் பிறருக்குத் துன்பம் இழைக்க முயல்பவரேயாவர். சாதுக்கள், தன் பட்டையை உரித்துப் பிறர் ஆடையாக அணிந்து கொள்வதற்குப் பொறுத்தாற்றும் பூர்ஜ மரத்தைப் போல, பிறர் நன்மைக்காகத் தாங்கள் துன்பங்களைப் பொறுத்துக்கொள்வர். ஆனால், கொடியவர்கள் சுருக்குக் கொடிபோலப் பிறரைக் கட்டுப்படுத்தி மகிழ்வார்கள். தனக்கு நன்மை இல்லை என்று தெரிந்தும் பிறருக்குத் துன்பம் இழைப்பார்கள். பிறர் செல்வத்தை அழித்துத் தாமும் அழிவது துஷ்டர்கள் செயல். கொடியவர்களுக்கு வரும். மேன்மை, தீய கேது கிரகம் உதயமானாற் போல உலகுக்குத் துன்பமாகவே முடியும். சந்திரனும், சூரியனும் உதித்தால் உலகம் நன்மை அடைவது போல, சாதுக்கள் மேன்மையுற்றால் அது உலகுக்கு உபகாரமாக அமையும்.

பெரும் புண்ணியம்

வேதங்கள் சிறந்ததாகப் பெரிதெடுத்துப் பேசும் புண்ணியம் அகிம்சையே யாகும்.

பெரும்பாவம்

மிகக் கொடிய பாவம் என்பது பிறரைத் தூற்றுவதேயாகும். சிவனையும், குருவையும் தூற்றுபவர்கள் ஆயிரம் பிறவிகளில் தவளைகளாகப் பிறப்பார்கள்.

பிரம ஞானிகளைத் தூற்றுபவர்கள் பல்வேறு கொடிய நரகத் துன்பங்களை அனுபவித்தபின் காக்கைகளாகப் பிறப்பார்கள்.

தற்பெருமை கொண்டு வேதங்களைத் தூற்றுபவர்கள் ரௌரவ நரகிடை வீழ்வர்.

சாதுக்களைத் தூற்றுவதில் மகிழ்பவர்கள் கோட்டான்களாவர். மோகம் என்ற இரவே அவர்களுக்கு உரியது. ஞானம் என்ற கதிரவன் அவர்களைப் பொறுத்த வரை உதித்தலே இல்லை.

எல்லோரையும் எப்போதும் தூற்றித் திரிபவர்கள் வௌவால்களாகப் பிறந்து உழல்வர்.

மனநோய்கள்

கருடனே! ஏழாவதாக மனநோய்கள் எவை என்று கேட்டாய்! கூறுவேன். மமதை என்பது சொரிசிரங்கு. பொறாமை என்பது அரிப்பு. மகிழ்ச்சியும்-துன்பமும் கண்ட மாலை. பிறர் மகிழ்ச்சி கண்டு வெதும்புதல் காசநோய். கொடுமையும், வஞ்சனையும் தொழு நோய்கள். அகங்காரம் பெரும் துயர் தரும் மூட்டு வலி. டம்பம், கபடம், திமிர், தற்பெருமை எல்லாம் நாக்குப் புழுத்தல். பேராசை ஜலோதரம். பெண்ணாசை, மண்ணாசை, பொன்னாசை மூன்றும் மூன்று வரி நோய்கள். பொறாமையும், விவேகமின்மையும் இருவித ஜுரங்கள். இவ்விதம் பல கொடிய நோய்கள் உள்ளன.